

جنبی ما به اتوبوس ها و تورها تکیه می کنیم). شما می توانید برای ساعت ها سرگردان باشید. اگر خیلی خسته شده اید و نمی توانید پیاده به سمت منزل بروید، یا نیاز دارید که انرژی خود را برای رفتن به یکی از رستوران های خوب در بیرون از شهر ذخیره کنید، می توانید یک تاکسی را فقط با 20 پزوس (2 دلار) به تمام نقاط شهر کرایه کنید. سان میگوئل شبیه به یک کاسه کم عمق می باشد که مرکز شهر در وسط آن و مناطق مسکونی در تپه های پیرامون آن قرار گرفته است. خیلی از هنرمندان و افراد مشهور مانند تولر کرانستون کانادایی در سان میگوئل خانه داشته اند.

در اغلب موارد شهر های اروپایی تداعی می شود. وقتی راه می روید، خود را به خوبی در کنار ساختمان ها و دیوارهایی (خصوصاً وقتی در یک ردیف حرکت می کنید) که در امتداد پیاده روهای سنگی هستند می یابید. همه چیز در شکل های هندسی منظم رنگارنگ در کنار هم قرار گرفته اند و بندرت فضایی بین عمارت های متعدد وجود دارد. رنگ های ارغوانی، نارنجی و قرمز شکوفه های تاک که از دیوار های بلند آویزان و سرریز کرده بودند، از داخل حیاط ها را برای ساختمانها شکل می دادند. بالای دیوار های دیگر را گیاهانی که در کوزه های سفالی بودند زینت می بخشیدند. آهنگاری های استادانه، پنجره ها و بالکن ها را معنی دار کرده بودند. درهایی از چوبهای محکم قدیمی که با دستگیره ها و در کوبه های مزین از آلباژ برنج زینت داده شده بودند ما را برای عکاسی کلوزآپ طلب می کردند.

فرصت هایی برای عکاسی از مردم در همه جا فراهم است. حقیقت این است که بسیاری از سان میگوئلی ها، بویژه زنان مسن تر، با شال های بافتنی و دامن هایشان، از ارتباطات سنتی با فرهنگ بومی شان پیروی کرده اند. مردم سان میگوئل در بیشتر مواقع گشاده رو و دوستانه هستند. بچه هایشان مایه مباهات و مسرت آن ها می باشند و فقر در کنار جاذبه آن ها وجود دارد. چه بسا کودکان گاهی مجبورند برای کسب درآمد در کنار خیابان آب نبات و آدامس بفروشند. دانستن کمی اسپانیایی در زمانیکه در تلاش برای گرفتن عکس از مردم می باشید مفید است.

همانطور که در اغلب شهر های بزرگ مکزیک مرسوم است، مرکز فعالیت سان میگوئل نیز میدان مرکزی آن است، که اینجا جاردین نام دارد و در زیر سایه حاصل از برگ بوی بالای سرش واقع است. یکشنبه ها این میدان؛ که محل ماریاچی ها و مرکز بسیاری از جشن ها می است که مردم شهر نظاره گر آن ها هستند، مملوّ است از خانواده ها، فروشنده های بادکنک و جوانان خجالتی که بر روی نیمکت ها نشسته اند.

سان میگوئل بخاطر فستیوال های فراوانش مشهور است: رژه ها و نمایش های باشکوه، شب زنده داری همراه با موسیقی فولکلور، به صدا درآمدن زنگ های کلیسا و آتش بازی های با صدای بلند از جمله مشخصه های این مراسم می باشند.

ما، در روز مرگ (که یک جشن واقعی بود) به آنجا رسیدیم. در این جشن، مکزیکی ها عقاید سنتی شان را به نمایش می گذرانند. بدین شکل که معشوقه های مرده افراد قبر هایشان را ترک می کنند و در میان آن ها برای مدت زمان کوتاهی پرسه می زنند، تا زمانی که خانواده هایشان آن ها را به بهانه تقسیم غذا و نوشیدنی به قبرستان باز گردانند، قبل از آنکه مردگان به عالم زود گذر اموات